

πάλιν ἀποτέλεσμα εἶνε αἰτία ἑτέρου ἀποτελέσματος καὶ ἐφεξῆς μέχρι τέλους !

Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠδύνατο ἡ Μερόπη νὰ καταστῇ ἀληθῶς τραγικὴ ἥρωίς, ἡ δὲ «Μερόπη» ἀληθὴς τραγωδία. Ὁ Βερναρδάκης λοιπὸν εἶνε ἄξιος ἀπόγονος τοῦ Εὐριπίδου, ὡς κατορθώσας νὰ συσχετίσῃ τὴν ἀρχαίαν κλασικὴν ποίησιν μετὰ τῆς νεωτέρας τέχνης.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ν. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΧΟΡΝΑΡΟΣ, ἐτῶν 48. — ΝΙΝΑ, σύζυγός του, ἐτῶν 20. — ΤΟΤΟΣ ΒΟΤΑΝΗΣ, ἀνεψιός των, ἐτῶν 26. — ΜΑΣΙΓΓΑ, προστατευομένη τοῦ Χορνάρου, ἐτῶν 18. — ΙΩΣΗΦ, ὑπηρέτης τοῦ Χορνάρου.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος.

(Αἶθουσα, ἡ ἐν γένει ἐπίπλωσις τῆς ὁποίας δεικνύει ὅτι ἀνήκει εἰς κυνηγόφιλον. Δεξιᾷ, πανοπλία μετὰ διαφόρων κυνηγετικῶν ὅπλων, σαλπίγγων καὶ δύο μικρῶν ἐλαφοκεράτων πρὸς τὸ ἄνω μέρος. Εἰς τὸ βάθος θύρα μετὰ παραπετασμάτων, ἧς ἄνωθεν εὗρηται στρογγύλος φεγγίτης, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ἀνήρτηνται δύο κέρατα ἐλάφου. Ἀριστερᾷ, θύρα φέρουσα πρὸς τὰ δωμάτια τῆς Νίνας· παρὰ τὴν θύραν παράθυρον. Ἡ λοιπὴ τῆς αἰθούσης ἐπίπλωσις λίαν πολυτελής).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ, ἐξερχόμενος τῶν δωματίων τῆς Νίνας καὶ παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιόν του.

Τέσσαρες ! . . . Κε' ἀκόμη δὲν ἦλθε. Περίεργον ! Ἐν τούτοις εἶχαμε δώσει λόγον νὰ πᾶμε κυνήγι. Εἶχα, ἢ μᾶλλον ἔχω σκοπό, εἶδοι βεβαίως θᾶρθῃ, νὰ τελειώσω πλέον μαζί του. Πρέπει νὰ πάρῃ τὴν Μά-

σιγγα, 'τελειώσε ! Θ' ἀρχίσω μὲ τὸ καλὸ καὶ θὰ τελειώσω μὲ μίαν ἀποκλήρωσιν. Θὰ τοῦ παραστήσω εἰς μίαν ζωηρὰν εἰκόνα τὸν ἑγγαμον βίον, φέρων ὡς παράδειγμα τὴν σύζυγόν μου, τὸ ἰνδαλμα αὐτὸ τῆς συζυγικῆς πίστεως, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ τοῦ δείξω μὲ τὰ ἀμυρνώτερα χρώματα τί ἐστὶν ἀποκλήρωσις. Εἶνε πτωχός, καλὸς νέος ὅμως, καὶ ὁ μόνος κληρονόμος μου, διότι εἶνε καὶ ὀλίγον ἀνεψιός μου, ὥστε θέλει καὶ δὲν θέλει θὰ τὴν πάρῃ . . . (Μετὰ μικρὰν σκέψιν). Καὶ ἔπειτα εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν πάρῃ ! (Κτυπᾷ τὸν κωδωνίσκον). Πρέπει νὰ τὴν πάρῃ. (Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΙΩΣΗΦ

Χορνάρος. Δὲν ἦλθεν ὁ κ. Βοτάνης ;

Ἰωσήφ. Ὁχι.

Χορνάρος. Ἀμα ἔλθῃ, νὰ τὸν ὀδηγήσῃς ἀμέσως ἐδῶ. (Ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ, μόνος καὶ σκεπτόμενος.

Πρέπει νὰ τὴν πάρῃ. Τί λόγος !... Ἄλλως τε τὸ ὑπεσχέθην καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅταν ἀπέθανε. Ὁ κακομοίρης, καλὸς ἄνθρωπος ! Ἦταν φίλος μου, μὰ 'πέθανε φτωχός 'ς τὴν ψάθα. Ἐχασε τὴν περιουσία του ὅλη στὰ Λαύρια, σ' ἐκεῖνο τὸ κόλπο ποῦ 'κέρδισα γὰρ ἓνα ἑκατομμύριον. Ἀλλὰ τοῦ ὑπεσχέθην νὰ φροντίσω ἐγὼ γιὰ τὰ παιδιὰ του. Καὶ ἐκράτησα τὸν λόγο μου. Τὸν μόνον του γιου, τὸν Ἀνδρέα, τὸν ἔστειλα 'ς τὴν Καλκούτα, σ' ἓνα ἐμπορικὸν κατάστημα κι' ἀποκαταστήθηκε καλὰ τὴν κόρη του, τὴν Μάσιγγα, τὴν 'κράτησα ἐδῶ σὲ μία θεία τῆς καὶ τὴν ἀνατρέφω. Ἐμμορφὸ κορίτσι, ὅλος ὁ κόσμος τὸ ζηλεύει, ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὸ . . . θαρρῶ πῶς ζηλεύουν καὶ 'μένα λίγο. (Παρατηρεῖ γύρω μὴ τὸν ἀκούουν).

Μπιζουδάκι ! . . . Ἦλθεν ὅμως ἡ ὥρα νὰ τὸ 'πανδρεύσω. Ἐπειτα τὸ ζητᾷ καὶ μόνη τῆς. Καλλίτερα λοιπὸν νὰ τὴν δώσω τοῦ Βοτάνη, γιὰ νὰ εἶνε πάντοτε κοντά μου . . . Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς θὰ τὴν ἔπαιρνα ἐγὼ ἂν ἦμουν ἀνύπανδρος, ἀλλὰ μιὰ φορὰ ποῦ δὲ 'μπορῶ νὰ τὸ κάνω, ὥς τὴν πάρῃ ἄνθρωπος ὁ δικός μου καὶ πάλι . . . ἔχει ὁ Θεός. (Παρατηρεῖ γύρω του)

Γιατί δὲν πιστεύω σὰν 'πανδρευθῇ νὰ μὲ ξεχάσῃ ὀλοτελῶς, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ποῦ 'κάναμε 'ς τὴ Βιέννη! . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΝΙΝΑ

Νίνα. (ἐξερχομένη τῶν διαματίων της). Μόνος σου εἶσαι ;

Χορνάρος. Ναί. Μήπως ἦλθεν ὁ Βοτάνης ;

Νίνα. Ὁχι. Τὸν περιμένεις ;

Χορνάρος. Ναί, εἶχαμε εἰπεῖ γὰ πᾶμε 'ς τὸ κυνῆγι.

Νίνα. Μὲ τέτοιον καιρό ;

Χορνάρος. Καὶ τί ἔχει ὁ καιρός ! (Παρατηρεῖ τὸ ὀρολόγιόν του). Μά, θαρρῶ, πῶς ἄργησε. Πηγαίνω σπίτι του νὰ ἰδῶ τί ἔγινε.

Νίνα. Πήγαινε. (Ὁ Χορνάρος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΝΙΝΑ μόνη.

Τὸν Βοτάνη καὶ καλὰ ! Μὰ ἔννοια σου καὶ δὲν θὰ τὸ 'πιτύχῃς. Νὰ 'ς τὸν ἀφήσω 'γὼ νὰ τὸν δώσῃς 'ς τὴν προκομμένη σου τὴν Μάσιγγα ! Ἀμὴ δέ ! . . . Ὁ Βοτάνης εἶνε 'δικός μου, μοῦ τὸ ὑπεσχέθη τοῦλάχιστον . . . δὲν 'ξεύρω πάλιν ἂν 'πεισθῇ, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον. Εἶνε ἀδύνατον ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΝΙΝΑ καὶ ΙΩΣΗΦ.

Νίνα. Ἦλθεν ὁ κ. Βοτάνης ;

Ἰωσήφ. Ὁχι.

Νίνα. Ἀμα ἔλθῃ . . .

Ἰωσήφ. Πολὺ καλὰ !

Νίνα. Τί πολὺ καλὰ ;

Ἰωσήφ. Νὰ σὰς τὸν φέρω ἀμέσως ἐδῶ.

Νίνα. Ὁχι ! Νὰ τὸν ὁδηγήσῃς μέσα εἰς τὰ δωμάτιά μου.

Ἰωσήφ. Μάλιστα, κυρία. (Ἡ Νίνα εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά της).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΙΩΣΗΦ, μόνος.

Ἦλθεν ὁ Βοτάνης ; ὁ ἓνας . . . Ἦλθεν ὁ Βοτάνης ; ὁ ἄλλος . . . Νὰ
 μοῦ τὸν φέρης ἐδῶ, ὁ ἓνας . . . Νὰ μοῦ τὸν φέρης ἐκεῖ, ὁ ἄλλος ! . . . Τί
 διάβολο 'πάθανε μ' αὐτὸν τὸν Βοτάνη σήμερα, δὲν 'μπορῶ νὰ κατα-
 λάβω ! . . . Πολύ τὸν ἀγαπᾶνε, φαίνεται. Λές καὶ κατάντησε τὸ βοτάνι
 τῆς ἀγάπης ! . . . Ἀλλὰ σ'ἀμπως ἡ κυρία νὰ τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο . . .
 καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τοῦ ἀξίζει . . . Ὡμορφο παλλικάρι, οὐ ! . . . Ἀλλὰ καὶ
 τυχερό . . . δὲν εἶνε σὰν κ' ἐμένα ποῦ δὲν μὲ ζυγώνει οὔτε γάτος θυλη-
 κός . . . Καὶ σ' αὐτὴ ὅλη τὴ δουλειὰ φταίει ἡ κυρία μου, γιατί μιὰ φορά,
 τὸν καιρὸ ποῦ ἔλειπεν ὁ ἀφέντης εἰς τὴν Βιέννη μὲ τὴν κυρία Μάσιγγα,
 μ' ἐφώναξε 'ς τὴν κάμαρά της μιὰ πρωϊνὴ ποῦ ἦταν ἀκόμη σ' τὸ κρεβ-
 βάτι καὶ μοῦλεγε ἓνα σωρὸ πράγματα ἀλλοιώτικα, ποῦ μ' ἔκανε κ' ἐν-
 τρεπόμεν, ἂν καὶ νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν πολυκαταλάβαινα τί
 μοῦλεγε . . . Ἐθύμωσε λοιπὸν καὶ μ' ἔδιωξε, ἀφοῦ πρῶτα μ' ἔβρισε καὶ
 μοῦπε : « Ζῶν, καλὰ σὲ λένε, Ἰωσήφ ! . . » Ἀπὸ τότε αὐτὴ ἡ βρώμα
 ἡ Κατερίνα ποῦ τῆς τὸ εἶπα, τῶπε σ' ὅλαις τῆς δούλαις τῆς γειτονειᾶς,
 καὶ ὅλαις τοὺς σὰν μὲ ἰδοῦν γελοῦνε καὶ φωνάζουν : Ἰωσήφ ! Ἰωσήφ ! Τί
 διάβολο, θέλουν νὰ 'ποῦν μ' αὐτὸ δὲν 'μπορῶ νὰ 'νοιώσω ! . . . Ὅπως
 καὶ ἂν εἶνε, φταίει ὁ γαῖδαρος ὁ νονός μου ποῦ 'πῆγε νὰ μὲ βγάλῃ Ἰω-
 σήφ ! . . . Χαθῆκαν, βλέπεις, τόσα ἄλλα ὀνόματα ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΙΩΣΗΦ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ (ἐν στολῇ κυνηγίου).

Ἰωσήφ. Ἀ ! ἦλθατε ; Σᾶς ζητοῦσεν ὁ κύριος.

Βοτάνης. Ποῦ εἶνε τῶρ ;

Ἰωσήφ. Βγῆκεν ἔξω. Μὰ σᾶς ζητάει καὶ ἡ κυρία καὶ μοῦπε μόλις
 ἔλθετε νὰ πᾶτε μέσα.

Βοτάνης. Καλά ! πῆγαινε.

Ἰωσήφ (ἰδίᾳ, ἐξερχόμενος). Τυχερός ἄνθρωπος ! Τυχερός ! (Ἐξέρχεται
 διὰ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΟΤΑΝΗΣ, μόνος.

Ὁ ἓνας μὲ ζητάει ἀπὸ 'δῶ, ὁ ἄλλος μὲ ζητάει ἀπὸ 'κεῖ ! . . . Ὁ θεῖος

μου, ὥς τὸν 'ποῦρε θεῖον μου, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιον μὲ τὴν Μάσιγγα· ἡ θεία μου, ὥς τὴν 'ποῦμε θεία μου, γιὰ νὰ τὸ χαλάσῃ! Ὡραία ἰδέα νὰ σοῦ 'πῶ, νὰ θέλῃ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν Μάσιγγα, σὰν νὰ μὴ ξέρωμε τὰς μεταξύ των σχέσεις! . . . Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο . . . Τ' ἤθελαν, παρακαλῶ, ποῦ 'πῆγαν πέρυσι μαζί στὴ Βιέννη; Πῆγαν, λέει, νὰ ἰδοῦν μιὰ μάμμη τῆς ποῦ θὰ κληρονομήσῃ . . . Ἡ κακαίς ὅμως γλώσσαις λέν, πῶς ὄχι μάμμη, ἀλλὰ μάμμον πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ! . . . Κ' εἰς ὅλα εἶνε ὑπεύθυνος ὁ θεῖος μου . . . ὁ προστάτης τῆς . . . ὁ Χορνάρρος! . . . Καὶ θέλει νὰ μοῦ τὴν δώσῃ 'μένα! . . . Μὰ ἡ Νίνα ποῦ ζηλεύει! . . . Τί διάβολο νὰ κάμω, δὲν ἤξεύρω . . . Ἄν δὲν τὴν πάρω, μὲ διώχνει, μ' ἀποκληρώνει, χάνω καὶ τὴν Νίναν . . . Ἄν τὴν πάρω, θάχω καὶ τοὺς τρεῖς στὸ κεφάλι μου . . . Καὶ τὴν Μάσιγγα, καὶ τὴν Νίνα καὶ τὸν Χορνάρρον ἀκόμη . . . τὸν προστάτη τῆς! . . . Ἄχ! αὐτοὶ οἱ προστάται! . . . (Εἰσέρχεται ἡ Νίνα).

ΣΚΙΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΟΤΑΝΗΣ καὶ ΝΙΝΑ

Νίνα. Κεῖλῶς ὤρισες! . . .

Βοτάνης. Καλ' ἡμέρα! . . .

Νίνα. Γιατί ἄργησες;

Βοτάνης. Ἀργήσα, γιατί ἐτοιμαζόμουν γιὰ τὸ κυνήγι. Δὲν βλέπεις; . . . (Δεικνύει τὴν κυνηγετικὴν στολὴν του).

Νίνα. Κυνήγι; Ἐλα τώρα καὶ σὺ! . . .

Βοτάνης. Μὰ ὁ θεῖός μου . . .

Νίνα. Ὁ Μενέλαος; Δὲν βαριέσαι . . . Εὐρὲ του μιὰν ἀφορμὴ καὶ ξεμπερδεύει. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πᾶς κυνήγι.

Βοτάνης. Τὸ καταλαβαίνω, ἀλλὰ σὰν τὸ θέλει . . .

Νίνα. (Γονίζουσα τὴν λέξιν: Θέλω). Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μὴν πᾶς . . . Ἄλλως τε εἶνε καιρὸς αὐτός γιὰ κυνήγι; Δὲν βλέπεις τὸν οὐρανόν! . . . (Βαίνει πρὸς τὸ παράθυρον). Δὲς ἐκεῖ σύννεφα . . . Θὰ βρέξῃ δίχως ἄλλο . . . Τέλος πάντων, δὲν θέλω νὰ πᾶς! Τελείωσε! . . .

Βοτάνης. Μὰ μήπως ἐγὼ θέλω! . . . Συλλογίσου ὅμως, πῶς ὁ θεῖος μου 'μπορεῖ ν' ἀγριέψῃ καὶ . . .

Νίνα. Μαλακώνει, μεῖνε ἡσυχος!

Βοτάνης. Μά . . .

Νίνα. Πὲς πῶς θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς! . . .

Βοτάνης. Ἐγὼ; Ποτέ! . . . Ν' ἀφήσω μιὰ τέτοια θεία! . . .

Νίνα. Αἴ! αἴ! Γι' ἄκουσε 'δῶ . . . σ' τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε . . . νὰ σοῦ λείψουν αὐτά . . . Δὲν θέλω νὰ μὲ λές θεία . . .

Βοτάνης. Ἀλλά . . .

Νίνα. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . Ἡ λέξις θεία φανερώνει πῶς εἴμαστε συγγενεῖς . . . καὶ ξέρεις, μεταξὺ συγγενῶν . . . Ἐπειτα ἔμπορεῖ νάσαι ἀνεψιὸς τοῦ θείου σου . . . Ἐμένα δὲν εἶσαι τίποτα!

Βοτάνης. Τίποτα; Μὲ τί εὐχαρίστησιν ποῦ τὸ λές! . . .

Νίνα. (Ἐπιχαρίτως). Τίποτα . . . δηλαδή . . . εἶσαι . . . εἶσαι . . .

Βοτάνης. Ἐμπρὸς . . .

Νίνα. Ἀχ! πῶς μὲ κάνεις νὰ σ' ἀγαπῶ . . .

Βοτάνης. (Κύπτων νὰ τὴν ἀσπασθῇ). Καὶ γώ . . .

Νίνα. (Ἀπομακρυνομένη). Ἀ! ἄ! . . . Τώρα ποῦ λείπει ὁ Μενέλαος . .

Βοτάνης. Μὰ συνήθως ὅταν λείπη ὁ Μενέλαος . . . τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις . . . καταλαβαίνει . . . (Προσπαθεῖ νὰ τῇ ἀρπάξη φίλημα).

Νίνα. (Ἀμυνομένη). Ἀ! Ὁχι, ὄχι δὲν θὰ μοῦ τὸ πάρης . . . (Σκοπῶντας). Κ' ἔπειτα εἶμαι θεία σου! . . .

Βοτάνης. (Γελῶν). Σὺ, θεία μου; . . .

Νίνα. Ἐννοεῖται καὶ πρέπει νὰ μὲ σέβῃς! Ἐλα, κάθησε τώρα 'δῶ. (Κάθεται ἐπὶ τοῦ καναπέ). Ἐχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Βοτάνης. (Καθήμενος πλησίον της). Ἐστῶ! . . . (καθ' ἑαυτόν). Νὰ πάρη ὁ διάβολος! Τί ὀρεκτικὴ ποῦ εἶνε σήμερα! (Ὑψηλοφώνως). Λοιπόν;

Νίνα. Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . .

Βοτάνης. Νὰ μ' ἐρωτήσης! . . .

Νίνα. Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω . . .

Βοτάνης. Ἐμπρὸς λοιπόν! . . .

Νίνα. Ἀ ναί! Τί βχθμόν συγγενείας ἔχεις μὲ τὸν Μενέλαον;

Βοτάνης. (Ἀφηρημένως ἐν ᾧ τὴν βλέπει). Μά, εἶμαι θεῖός του.

Νίνα. Ἀνεψιός του, θέλεις νὰ εἰπῇς.

Βοτάνης. (ὡς ἄνω). Ναί, ναί, εἶνε ἀνεψιός μου . . . μιᾶς τρίτης ἐξαδέλφης μου . . . παιδί . . .

Νίνα. Τάκανες σαλάτα! . . .

Βοτάνης. Ἐχεις δίκαιον. Εἶμαι ἀνεψιός τοῦ συζύγου σου καὶ ἐπομένως εἶσαι θεία μου καὶ σὰν ἀνεψιός σου ποῦ εἶμαι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φιλήσω. (Κύπτει αἰφνης καὶ τὴν φιλεῖ).

Νίνα. (ἐγειρομένη καὶ ἀπομάττουσα τὸ φίλημα). Νά! νά! δὲν μ' ἐφίλησες! . . .

Βοτάνης. Ἐστῶ.

Νίνα. Αὐτὴ ναι ὁλη σου ἡ ἀγάπη; . . . Θαρρεῖς μ' ἓνα φιλή; . . .

Βοτάνης. (ἐγειρόμενος). Ἐνχ ! Μὰ ἄφησέ με νά σοῦ δώσω δύο ! . . .
(εἰσέρχεται ὁ Χορνάρως).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΧΟΡΝΑΡΟΣ

Χορνάρως. *A ! mon cher, a' εύρίσκω ἐπὶ τέλους !*

Νίνα. (τῷ Βοτάνῃ ἰδίᾳ). Εἶδες ; ἂν μᾶς ἐβλέπε !

Βοτάνης. Καλ' ἡμέρα, θεῖέ μου.

Χορνάρως. Δέν μοῦ λές τί ἔγινες ; Ἀλήθεια, τί ἔλεγες γιὰ δύο ; . .

Βοτάνης. Νά ! ἔδωσα ἓνα μάθημα οἰκιακῆς οἰκονομίας εἰς τὴν θεία μου καὶ τῆς ἔλεγα νά

Χορνάρως. Νά τῆς δώσῃς δύο. Bravo. Κ' ὕστερα κατεργάρε, λές, ὅτι ἐν εἶσαι πλασμένος διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον. Τί λές καὶ σὺ Νίνα ;

Νίνα. Συμφωνῶ !

Χορνάρως. (Τῷ Βοτάνῃ). Αἶ, εἴμαστε γιὰ νᾶμαστε ;

Βοτάνης. Γιὰ ποῦ ;

Χορνάρως. Ὠραία ἐρώτησις ! Γιὰ τὸ κυνῆγι, γιὰ ποῦ ἄλλοῦ !

Βοτάνης. (Παρατηρῶν τὴν Νίναν). *A ! ναί, ἐλθισμόνησα !* . . .

Νίνα. Δέν ἔχετε νά πᾶτε πουθενά. Δέν βλέπετε τί καιρὸς εἶνε ἔξω ; (Ἐπιχαρίτως τῷ συζύγῳ της). Νά πᾶς νά μοῦ κρυώσης.

Χορνάρως. (Τῷ Βοτάνῃ). Τ' ἀκοῦς, ἀγάπη μιὰ φορά ! . . .

Νίνα. (ὡς ἄνω). Ἐὰν ἀρρωστήσης καὶ πέσης στὸ κρεβάτι, τί θὰ γείνω γώ ! . . .

Χορνάρως. (Τῷ Βοτάνῃ). Τ' ἀκοῦς, ἀγάπη μιὰ φο . . .

Βοτάνης. (Γελῶν). Δυὸ φοραῖς ! . . Κάμνετε λάθος εἰς τὴν πρόσθεσιν.

Νίνα. (Ὡς ἄνω). Δέν θέλω νά πᾶς. (Μετὰ τρυφερότητος). Θὰ καθίσης μαζί μου.

Χορνάρως. (Τῷ Βοτάνῃ). Τ' ἀκοῦς ἀγά . . .

Βοτάνης. Ἀγάπη τρεῖς φοραῖς ! . . .

Νίνα. Ἀκουσές ;

Χορνάρως. Ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Νίνα. Σ' εὐχαριστῶ . . . (Τὸν φιλεῖ).

Βοτάνης. (ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Ζηλεύω ! . . .

Νίνα. (ἰδίᾳ τῷ Βοτάνῃ). Ἔτσι, σκάσε ! . . .

Χορνάρως. Αἶ, κύρ ἀνεψιέ, βλέπεις τί θὰ πῇ νᾶχης γυναικοῦλα ποῦ νά σ' ἀγαπᾷ ; . . . Τί κάθεσαι . . . καιρὸς νά νυμφευθῇς . . .

Βοτάνης. Νὰ νυμφευθῶ ! ; (Ἐνῶ σκέπτεται, στρέφει καὶ βλέπει τὴν κυνηγετικὴ πανοπλίαν).

Χορνάρος. Αἶ, τί λές, Νίνα, καιρὸς δὲν εἶνε νομίζω νὰ τὸν πανδρεύσουμε ;

Νίνα. Βέβαια.

Χορνάρος. Ἡ Μάσιγγα δὲν εἶνε ἄσχημη κοπέλλα.

Νίνα. Ἐννοεῖται.

Βοτάνης. (ὅστις ἐξακολουθεῖ παρατηρῶν τὸ τρόπαιον). Ὡραῖα ! Ὡ ! πολὺ ὦραῖα ! Chic !

Χορνάρος. (στρεφόμενος πρὸς τὸν Βοτάνην). Δὲν εἶν' ὦραῖα, αἶ ; Κ' ἐξυπνη . . . νοικοκυρά . . .

Βοτάνης. Ποιά ;

Χορνάρος. Ἡ Μάσιγγα . . . ποιά ἄλλη.

Βοτάνης. Καλὲ ἐγώ, σᾶς λέω, γιὰ τὰ ὅπλα σας.

Νίνα. Σ' ἀρέσουνε ;

Χορνάρος. (Περιχαρής). Αἶ, δὲν εἶνε chic ! . . . Τέτοιο κυνηγετικὸ σαλόνι δὲ ξανάγεινε.

Βοτάνης. Ἐβαλες, βλέπω, κ' ἐλαφοκέρατα.

Χορνάρος. Ἡ γυναῖκα μου, λέγει ὅτι εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὸ τρόπαιον . . .

Βοτάνης. Ἀ ! μὲ πολὺ γούστο. (ἰδίᾳ τῇ Νίνα). Τὰ συγχαρητήριά μου, κυρία.

Νίνα. (Τῷ Βοτάνῃ ἰδίᾳ). Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ σωπαίνης !

Χορνάρος. Αἶ, βλέπεις γυναῖκα ; . . . Φροντίζει γιὰ ὅλα, τίποτα νὰ μὴ μοῦ λείπη ! . . .

Βοτάνης. Εἶνε πράγματι ἀξιολάτρευτος !

Νίνα. Λοιπὸν ἀπεφασίσθη . . . 'ς τὸ κυνήγι δὲν θὰ πᾶτε.

Χορνάρος. Τὸ εἶπαμε.

Νίνα. Ὡστε, ἓνα τσάϊ τὸ πέρνητε.

Βοτάνης. Ναί . . . ἓνα τσάϊ . . . ναί . . .

Χορνάρος. Ἀ ! ναι, ναί ! Ἐνα φλιτζάνι τσάϊ δὲν εἶνε ἄσχημο.

Νίνα. Πηγαίνω νὰ σᾶς τὸ ἐτοιμάσω μόνη μου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΧΟΡΝΑΡΟΣ καὶ ΒΟΤΑΝΗΣ

Χορνάρος. Ἐλα, κάθησε ὅω κοντά μου.

Βοτάνης. Ὅριστε. (Κάθονται).

Χορνάρος. Σοῦ ἔλεγα λοιπόν ὅτι πρέπει νὰ πανδρευθῇς . . .

Βοτάνης. Μά . . .

Χορνάρος. Ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ τὸ κάμῃς, ἐνδιαφέρομαι καὶ διὰ τὴν νέαν . . .

Βοτάνης. Πῶς δηλαδὴ ;

Χορνάρος. Νά ! . . . ἐνδιαφέρομαι . . . πῶς νὰ ᾿ς τὸ πῶ. Ἡ Μάσιγγα εἶνε μίᾳ νέᾳ καθὼς πρέπει . . . Φρόνιμη, ἑμμορφῇ . . . Γι' αὐτὸ δὲν πιστεύω νάχῃς παράπονο . . .

Βοτάνης. Ναί, δὲν σοῦ λέω . . . ἀλλὰ . . . ὁ ἑγγαμος βίος μὲ φοβίζει πολὺ.

Χορνάρος. Δηλαδὴ τί ἐννοεῖς ;

Βοτάνης. Ξέρετε ὅτι . . . μιὰ ἑμμορφῇ γυναῖκα . . . πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ . . . εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνος.

Χορνάρος. Ἄ ! ᾶ ! ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Ἡ ὠραιότης συμβαδίζει πάντοτε μὲ τὴν ἀρετὴν.

Βοτάνης. Συμβαδίζουν ναί, ἀλλὰ μέχρι τινός . . . κατόπιν κάθε μίᾳ τραβᾷ τὸν δρόμον τῆς.

Χορνάρος. Ποτέ ! . . . Πάρε παράδειγμα τὴν γυναῖκα μου . . . Εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἀρκετὰ ἑμμορφος.

Βοτάνης. Ἄ ! ὅσῳ γιὰυτὸ ἔμπορῶ νὰ σᾶς συγχάρῶ.

Χορνάρος. Φρόνιμος δὲ ὅσῳ πέρνει.

Βοτάνης. Μάλιστα, μάλιστα, ὅσῳ παίρνει . . . Μὰ γιὰ νὰ σᾶς πῶ . . . Εἰσθε βέβαιος ;

Χορνάρος. Τί εἶπες ; ! Βέβαιος ; . . . (ἐγειρόμενος). Αὐθαδέστατε ! . . . Σὲ προκαλῶ ! . . .

Βοτάνης. (Ἐγειρόμενος ἐπίσης). Εἰς μόνομαχίαν ;

Χορνάρος. Σὲ προκαλῶ . . . νὰ τὴν κάμῃς νὰ σὲ ἀτενίσῃ μόνον, ἄλλως πως παρὰ συγγενικῶς . . . Καὶ ὅχι μόνον σὲ προκαλῶ, ἀλλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ . . . σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν . . . Θέλω μόνος σου νὰ ἰδῇς τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι . . . Ἐννόησες ;

Βοτάνης. Ἐννόησα! . . .

Χορνάρος. Ἄ! ἡ γυναῖκα μου μὲ λατρεύει . . . εἶνε ἄγγελος!

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Καὶ μένα, καὶ μένα μὲ λατρεύει.

Χορνάρος. Τέλος πάντων, τελείωσε! Τὸ ἀπαιτῶ! . . . Θέλω νὰ πά-
ρης τὴν Μάσιγγα.

Βοτάνης. Μά, θεῖέ μου!

Χορνάρος. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω! . . . Θέλω νὰ τὴν πάρης ἄλλως
τε, σὺ, κάποτε τῆς ἐξέφρασες τὸν ἔρωτά σου.

Βοτάνης. Ναί . . . καὶ τὸν ἐδέχθη.

Χορνάρος. Βλέπεις;

Βοτάνης. Ἐπρεπε νὰ μὴ τὸν δεχθῇ. . . Βλέπετε ὅτι ἡ ἀρετὴ . . .

Χορνάρος. Σούτ! Τὸν ἐδέχθη ὡς κάθε νέα ἔμποροῦσε νὰ τὸν δεχθῇ.
Σὲ ἤθελε καὶ σὲ θέλει διὰ σύζυγόν της καὶ ὄχι διὰ . . . (Ἰδίᾳ). Διὰ κάθε
ἄλλο εἶμαι ἐγώ.

Βοτάνης. Εἰξεύρετε ὁμῶς . . .

Χορνάρος. (ὀργίλος). Ἐέρω ὀττειῖσαι ἱκανὸς νὰ μὲ φέρης εἰς θέ-
σιν νά . . .

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Ἀποκλήρωσις μοῦ μυρίζει! . . . Μεταβολή! . . .
(ὀψηλοφώνως). Τέλος πάντων ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Χορνάρος. Ἐπὶ τέλους! . . .

Βοτάνης. (Ἰδίᾳ). Πιστεύω ἡ θεία μου νὰ φροντίσῃ καὶ μοῦ τὰ χα-
λάσῃ! . . .

[Ἐπεται συνέχεια].